

Arrest

nr. 304 334 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Antwerpsestraat 120
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 februari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet, die de Raad op 19 februari 2024 via J-box heeft verzonden naar de verzoekende partij.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij, neergelegd ter terechtzitting.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. HELSEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [A. K. S.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van het dorp Dahandar, district Qarghayi, provincie Laghman. U bent zes jaar naar school geweest, maar bent op 16-jarige leeftijd moeten stoppen omwille van economische problemen. U hielp uw vader daarna met zijn landbouw- en herderstaken en werkte ook als kleermaker.

Uw maternale neef, [A.], was talib en er werden regelmatig operaties uitgevoerd door de politie op zijn huis. U werd door uw neef – en zijn broers – beschuldigd van het doorgeven van informatie. Later kregen jullie ook een conflict omtrent de bewatering van de landbouwgronden met deze familie, waarna uw familie alle banden met hen verbrak. Op een bepaald moment werd uw neef opgepakt tijdens een operatie van de politie en hij werd hierbij in zijn been geschoten en meegenomen naar de gevangenis. U werd opnieuw verdacht van het doorgeven van informatie en u werd door drie personen meegenomen naar een ander dorp. U werd hier dagelijks ondervraagd en geslagen en pas na een week werd u vrijgelaten na tussenkomst van de dorpsouderen. Aangezien uw arm gebroken was, kon u pas terug gaan werken in de kleermakerwinkel nadat uw arm beter was.

Vier maanden later was u vanuit de winkel onderweg naar huis, samen met uw collega [Z.]. Dicht bij uw huis was er een brug, maar jullie werden daar gestopt door een gewapende persoon die jullie allerlei vragen stelde. Jullie mochten uiteindelijk verder wandelen, maar dan wel via de velden. U zag een vlag van de taliban op een motor op de brug staan en toen u twee mensen een geel vat onder de brug zag plaatsen, begreep u dat de taliban een bom aan het plaatsen waren. U heeft dit tegen uw vader verteld en die zei dat u het moest vergeten. De volgende dag zei u dit tegen uw leermeester in de winkel. Hij zei dat u de politie op de hoogte moest brengen omdat er anders onschuldige mensen konden omkomen. U bent daarop samen met uw meester naar de politie gegaan en ze gaven u de boodschap dat ze het gingen regelen. Die avond kwamen er talibs naar uw huis die achter u vroegen. Uw vader zei dat u niet thuis was en daarop zeiden de talibs dat uw vader de volgende dag, samen met u, naar hen moest komen. U vertelde uw vader daarna over uw bezoek aan de politie en uw vader stuurde u daarna weg uit Afghanistan.

Na de machtsovername van de taliban kwam uw neef vrij. Hij valt uw vader regelmatig lastig door een schadevergoeding te vragen, het verzamelde brandhout te verbranden, de groenten of plantjes te vernietigen of te vragen waar u bent.

U verliet Afghanistan in de vijfde maand van 2021 en was ongeveer zes maanden onderweg. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u aankwam op 26/11/2021. Op 30/11/2021 diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: een vast contract, loonbrieven en een brief van uw werkgever. U legt ook een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat er significante verschillen zitten tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Zo sprak u tijdens uw interview bij de DVZ enkel over de problemen die u kende met de taliban wegens het zien plaatsen van een bom onder de brug en het informeren van de politie hieromtrent (vragenlijst CGVS, punt 5). U sprak hier helemaal niet over uw neef die bij de taliban zat, de irrigatie – en grondconflicten met zijn familie, de spionagebeschuldigingen die ze deden ten aanzien van u en de week dat u door de taliban ontvoerd, ondervraagd en geslagen werd. Dat u deze belangrijke elementen in

uw asielrelaas niet bij DVZ vermeld heeft, is uiterst bevreemdend. Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat u dit daar niet vermeldde omdat de tolk zei dat u enkel in het kort mocht vertellen wat er gebeurd was (CGVS, p. 17). U heeft deze onderwerpen daar echter helemaal niet aangehaald, terwijl u zonder problemen een korte vermelding had kunnen doen. Aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangeeft dat de persoonlijke problemen met uw neef al lang aan de gang waren én uw neef uw vader ook regelmatig lastig valt sinds zijn vrijlating na de machtsovername van de taliban, is het erg vreemd dat u dit bij DVZ niet zou aangeven. Bovendien beweert u een week lang vastgehouden, ondervraagd en geslagen te zijn door de taliban. Dit is een dermate ernstige en impactvolle gebeurtenis die u geacht kan worden niet vlug te vergeten. Dat u al deze gebeurtenissen niet vermeld heeft tijdens uw interview bij DVZ, ondermijnt bij voorbaat al de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Het lijkt er hier dan ook eerder op dat u uw asielrelaas opbouwt en wijzigt naarmate de procedure loopt.

Ten tweede zijn er nog andere vreemde elementen te bemerken in uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen met uw neef. Vooreerst geeft u aan dat u wist dat uw neef bij de taliban zat omdat u dit zag als u bij hen thuis was. Zo had hij foto's van de taliban in zijn kamer, een vlag van de taliban in zijn huis en praatte hij lovend over de taliban. U had ook contact met zijn broers die pro-taliban waren (CGVS, p. 7, 10). Volgens uw verklaringen zou deze familie dus vrij openlijk uitkomen voor hun loyaliteiten, waardoor het vreemd is dat de verdenking van spionage dan (enkel) op u zou vallen. Bovendien lijkt u een goede relatie met hen gehad te hebben, aangezien u blijkbaar regelmatig in hun huis vertoefde en gesprekken met hen voerde. Het is uiterst bevreemdend dat ze openlijk tegen u zouden spreken over hun pro-taliban gedachtengoed als ze u niet zouden vertrouwen. Indien ze u niet zouden vertrouwen, zou u ook niet bij hen thuis uitgenodigd worden en zouden ze vermoedelijk wel meer moeite doen om hun loyaliteiten voor u te verbergen. Gevraagd naar de reden waarom u beschuldigd werd van spioneren, antwoordt u: 'Omdat ik cricket speelde voor hun huis met mijn neven en ik was dus vaak in de buurt van hun huis, ook met mijn koeien en ook later toen ze ruzie hadden met mijn vader en daarna beschuldigden ze mij nog meer.' (CGVS, p. 11). Hiermee toont u echter opnieuw uw goede band aan met deze familieleden en met deze verklaring slaagt u er niet in om bovenstaande eigenaardigheden uit te klaren. Uit uw latere verklaringen blijkt trouwens dat deze beschuldigingen beperkt bleven tot bepaalde opmerkingen gedaan door de broers van [A.]. [A.] zelf zou u nooit persoonlijk hebben aangesproken (CGVS, p. 11). U komt hier dus niet verder dan blote beweringen die u geenszins staft met geloofwaardige verklaringen of argumenten.

In dit kader wenst het CGVS ook op te merken dat de werkwijze van de politie hier ook vreemd te noemen is. U geeft aan dat de politie 5 à 6 operaties uitvoerde, telkens met 3 à 4 maand tussen (CGVS, p. 10). Indien ze uw neef zo graag wilden oppakken, hetgeen blijkt uit uw verklaringen omtrent de frequentie waarmee ze invallen deden, is het vreemd dat ze maar om de 3 à 4 maanden een operatie zouden uitvoeren. Aangezien ze bovendien effectief wisten dat er een talib in dat huis woonde, hetgeen u impliceert met uw verklaringen, én uw neef volgens uw verklaringen ook vaak thuis leek te zijn, dan zou er verwacht kunnen worden dat ze vaker een operatie uitvoerden of deze operatie op een andere manier zouden aanpakken. Het is hier bovendien wel erg toevallig dat [A.] meestal niet thuis was als de operatie gebeurde of kon wegvlugten (CGVS, p. 11).

Ter volledigheid wenst het CGVS hier ook te wijzen op de irrigatie - en grondconflicten die u aanhaalt met deze familie. U geeft aan dat er al vier à vijf jaar, sinds u gestopt was met school, af en toe conflicten waren omtrent de bewatering van de landbouwgronden en het grazen van de dieren op de velden en dat uw moeder op een bepaald moment de banden met haar familie verbrak (CGVS, p. 11-12). U geeft aan dat er bij dit conflict nooit slachtoffers zijn gevallen en dat het altijd bij mondelinge ruzies is gebleven. Volgens uw verklaringen bezit en bewerkt uw vader zijn gronden nog steeds in Afghanistan, maar zou uw neef momenteel soms wel plantjes of groenten van uw vader vernietigen (CGVS, p. 9-10). U haalt hier geen conflict omtrent het eigendom van de gronden aan (CGVS, p. 12), die trouwens in de eerste plaats via de mannelijke lijn overgaat, en hieruit kan dan ook geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde worden afgeleid.

Ten derde maakt u ook uw ontvoering door de taliban niet aannemelijk. Vooreerst wenst het CGVS hier nog eens in herinnering te brengen dat u deze gebeurtenis niet heeft aangehaald tijdens uw eerdere interview bij DVZ (DVZ, punt 5). Nochtans gaat het hier om een zeer ernstige en impactvolle gebeurtenis die rechtstreeks samenhangt met de actoren van uw huidige vrees, namelijk de taliban. Zoals supra al aangegeven, ondermijnt dit bij voorbaat al de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast zijn uw verklaringen hieromtrent weinig doorleefd en zo weinig geloofwaardig te noemen. Zo gaf u initieel aan dat de taliban vooral 's nachts aanwezig waren in het dorp en dat dorpsgenoten 's nachts in talibs zouden veranderen en hun gezichten zouden bedekken (CGVS, p. 7). Echter, als u over deze ontvoering vertelt geeft u aan dat dit midden in de dag plaatsvond. Hierbij geeft u dus aan dat er drie gewapende personen met bedekte gezichten overdag in uw dorp rondwandelden (CGVS, p. 8, 13). Als er u gevraagd wordt of zij daar overdag gewoon konden rondlopen, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 13). Uit uw

latere verklaringen blijkt ook dat verschillende dorpingen deze ontvoering zagen gebeuren, wat het geheel nog ongeloofwaardiger maakt aangezien deze talibs klaarblijkelijk niet veel moeite deden om niet gezien of ontdekt te worden (CGVS, p. 13). Verder geeft u aan dat deze talibs u dagelijks ondervraagd en geslagen hebben, maar op de vraag wat ze dan precies wilden weten, komt u niet verder dan: 'Ze vroegen altijd 'voor wie werk je, met hoeveel zijn jullie, waarom heb jij dit gedaan?' Telkens stelden ze deze vragen, maar ik had geen idee.' (CGVS, p. 8, 13). Tijdens deze ondervragingen zou u meermaals geslagen zijn en zou uw arm zelfs gebroken zijn (CGVS, p. 8, 13). Dit is echter slechts een blote bewering die u op geen enkele manier staakt met foto's of documenten (al dan niet op basis van een recent medisch onderzoek).

Bovenstaande zaken ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de ontvoering en de voorgaande problemen met de taliban verder.

Ten vierde zijn ook uw verklaringen omtrent het incident op de brug waarvan u getuige was, weinig geloofwaardig. Vooreerst zitten er een aantal vreemde elementen in uw verklaringen. Zo geeft u aan dat u de talibs niet kon herkennen omdat het donker was (CGVS, p. 14), maar u kon dan wel een vlag van de taliban onderscheiden die op een moto bovenaan de brug stond én kon zien dat er een geel vat onder de brug geplaatst werd (CGVS, p. 9). U lijkt zich zo het u uitkomt te beroepen op het donker, wat maar gefabriceerd overkomt.

Daarnaast geeft u aan dat uw vader u expliciet zei dat de taliban gevaarlijke mensen zijn en dat u beter zou vergeten wat u gezien had (CGVS, p. 9). U bent dan echter de volgende dag met uw leermeester van de kleermakerwinkel naar de politie gestapt. Gevraagd naar de reden waarom u dit – tegen het advies van uw vader in – tegen uw leermeester vertelde, geeft u aan dat het uw collega [Z.] was die dit tegen uw leermeester aan het vertellen was toen u de winkel binnenstapte. Uw meester zou daarna pas aan u gevraagd hebben wat er gebeurd was (CGVS, p. 16). Eerder in het persoonlijk onderhoud sprak u echter helemaal niet over de betrokkenheid van [Z.] (CGVS, p. 9) en ook tijdens uw interview bij DVZ vermeldde u [Z.] niet als degene die uw baas op de hoogte bracht. Daar zei u enkel: 'Mijn vader zei dat ik dat niet mocht verder vertellen, maar ik heb het toch tegen mijn baas verteld.' (DVZ, punt 5). Er zijn hier dus redenen om te twifelen aan uw verklaringen hieromtrent en het heeft er hier alle schijn van weg dat u uw verklaringen aanpast naargelang de procedure loopt.

Bovendien geeft u aan dat u niet heeft nagedacht over de mogelijke gevolgen van deze onthulling aan de politie (CGVS, p. 16). Nochtans kende u eerder al serieuze problemen met de taliban omwille van een (loutere) verdenking van spionage en werd u hierbij al eens een week ontvoerd en mishandeld. Dat u hier helemaal geen oog zou hebben voor de mogelijke gevolgen van een dergelijke actie en dat u hierbij het advies van uw vader zomaar in de wind zou slaan, is hoogst ongeloofwaardig.

Ook legt u ook vage verklaringen af omtrent de effectieve klacht die u dan bij de politie ingediend zou hebben. Initieel geeft u aan dat u, samen met uw meester, naar het districtshuis bent gegaan om het tegen de politie te vertellen (CGVS, p. 9). Later geeft u dan aan dat u het districtshuis niet bent binnengegaan, maar dat u het vertelde tegen de politie die buiten stonden (CGVS, p. 16). U kan hierbij de namen van de agenten niet aangeven, u verklaart dat u geen documenten heeft moeten invullen of ondertekenen en gevraagd naar de vragen die de politie voor jullie had, verklaart u enkel het volgende: 'Ze vroegen waar het was en wat het was, 'was het een bom', en ik zei 'ja het was de brug van ons dorp' en toen zeiden ze 'oké, zeg tegen niemand anders, wij gaan ons team op de hoogte brengen en maatregelen nemen'.' (CGVS, p. 16). Hierbij wenst het CGVS ook op te merken dat u bij uw eerdere interview bij DVZ niet vermeld heeft dat uw leermeester met u meeging naar de politie. Daar verklaarde u enkel het volgende: 'Mijn baas zei dat ik het tegen de politie moest zeggen want als die bom ontploft zullen er meerdere mensen gedood worden. Ik vertelde alles aan de politie en zij zeiden dat ik naar huis moest gaan en tegen niemand iets moest zeggen en zij gingen zich ermee bezig houden.' (DVZ, punt 5). Bovenstaande zaken doen verdere twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte dient hier opgemerkt te worden dat u vreemde verklaringen aflegt omtrent de handelingen van de taliban. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de taliban wel heel snel te weten zijn gekomen dat u hier iets mee te maken had. U verklaart dat u de politie in de ochtend op de hoogte bracht van deze bom, dat ze ergens overdag de bom weghaalden en dat de taliban die avond zelf al naar uw huis kwamen (CGVS, p. 16). Het is hierbij trouwens uiterst bevreemdend dat u aangeeft dat er twee talibs naar uw huis kwamen op zoek naar u, maar dat ze uw vader dan zomaar op zijn woord geloofden toen hij zei dat u niet thuis was (CGVS, p. 9, 16). Volgens uw verklaringen zijn de taliban namelijk niet naar binnen gekomen om u te zoeken, maar zeiden ze enkel dat u en uw vader zich de volgende dag moesten gaan aanmelden (CGVS, p. 17). Het is uiterst bevreemdend dat ze de moeite zouden doen om met twee personen naar uw huis te komen, om zich dan niet eens te verzekeren van uw aan- of afwezigheid in uw huis. Bovendien zouden ze u, door langs te komen en u deze boodschap te brengen, juist waarschuwen dat ze naar u op zoek zijn. Dit zou u net de kans bieden om van hen weg te vluchten.

In dit kader dient opgemerkt te worden dat uw vader klaarblijkelijk ook weinig problemen ondervindt met de taliban omwille van dit laatste incident. U geeft namelijk aan dat uw vader enkel lastig gevallen wordt door uw neef omwille van zijn arrestatie en gevangenschap (CGVS, p. 9, 17). U haalt verder geen problemen aan omwille van het feit dat uw vader u niet is komen aanmelden bij de taliban (CGVS, p. 9).

Bovenstaande zaken maken dat uw verklaringen omtrent deze gebeurtenissen als ongeloofwaardig beoordeeld worden.

Ter volledigheid merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken, met name Bulgarije, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk (DVZ, punt 24-25, 37; CGVS, p. 5; zie administratief dossier). Het feit dat u naliert om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen of af te werken, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara vormt hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit. De documenten die u indient met betrekking tot uw werk in België houden geen verband met uw asielrelaas en worden hier dus niet verder besproken.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke

regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met

mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het

aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

3.1. Verzoeker ontwikkelt geen uitdrukkelijk middel in het verzoekschrift. Uit zijn betoog blijkt dat hij de motieven die figureren in de bestreden beslissing voor wat betreft de weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus op inhoudelijk vlak bekritiseert. Er kan dan ook worden afgeleid dat verzoeker in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Dit wordt onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.2.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan ontvluchtte omdat de taliban hem ervan beschuldigden een spion voor de overheid te zijn. Hij haalt hiervoor samengevat twee oorzaken aan:

- De politie voerde verschillende operaties uit op het huis van verzoekers maternale neef A, die lid was van de taliban. Deze werd bij de laatste operatie in het been geschoten en naar de gevangenis overgebracht. Verzoeker werd er door hem van beschuldigd informatie door te geven aan de overheid. Verzoeker werd meegenomen door de taliban, een week lang vastgehouden, ondervraagd en geslagen. Hij kwam vrij door bemiddeling via de jirga. Tussen verzoekers familie en deze van zijn maternale neef ontstond ook een conflict over de bewatering van de landbouwgronden, waarna alle banden tussen hen werden verbroken.

- Samen met zijn collega Z. zag verzoeker hoe de taliban een bom plaatsten onder een brug. Verzoeker meldde dit samen met zijn leermeester, voor wie hij als kleermaker werkte, aan de politie, waarna de taliban naar zijn huis kwamen, op zoek naar hem.

Om deze redenen vrees verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban.

Verweerder is van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees dat hij zal worden gedood door de taliban aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat deze conclusie voldoende wordt geschraagd door de volgende vaststellingen die de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert en die steun vinden in de stukken die zich bevinden in het administratief dossier:

(1) Verzoeker sprak tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet over: een neef die bij de taliban zat; over irrigatie- en grondconflicten met de familie van deze neef; over hun spionagebeschuldigingen ten aanzien van hem en over zijn ontvoering door de taliban waarbij hij een week lang werd vastgehouden, ondervraagd en geslagen. Dit betreft essentiële elementen van verzoekers asielaanvraag evenals dermate ernstige en impactvolle gebeurtenissen dat van verzoeker kan worden verwacht deze te vermelden tijdens het DVZ-interview. Dit ondermijnt zijn geloofwaardigheid en hieruit kan ook worden afgeleid dat verzoeker zijn relaas opbouwt en wijzigt naarmate de procedure loopt.

(2) Verzoeker komt voor wat betreft de persoonlijke problemen met zijn neef niet verder dan blote beweringen die hij geenszins staft met geloofwaardige verklaringen of argumenten. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de familie van zijn neef vrij openlijk uitkomt voor hun loyaliteit ten aanzien van de taliban. Immers had verzoekers neef foto's van de taliban in zijn kamer, een vlag van de taliban in zijn huis en praatte hij lovend over de taliban. Bovendien bleek dat verzoeker een goede relatie met hen had aangezien hij regelmatig in hun huis vertoefde en gesprekken met hen voerde. Hieruit blijkt dat deze familie verzoeker vertrouwde en dat verzoeker een goede band met hen had, wat niet strookt met verzoekers verklaring dat ze hem zouden beschuldigen van spionage.

(3) Verzoeker maakt de ontvoering door de taliban, die hij niet vermeldde tijdens het DVZ-interview, niet aannemelijk. Zijn verklaringen hierover zijn weinig doorleefd en daarom weinig geloofwaardig. Terwijl verzoeker eerder aangaf dat de taliban vooral 's nachts aanwezig waren in het dorp, situeert hij zijn ontvoering in het midden van de dag. Verzoeker geeft verder aan dat de taliban hem dagelijks hebben ondervraagd en geslagen maar komt op de vraag wat ze dan precies wilden weten niet verder dan *"Ze vroegen altijd 'voor wie werk je, met hoeveel zijn jullie, waarom heb jij dit gedaan?' Telkens stelden ze deze vragen, maar ik had geen idee."* (CGVS, p. 8, 13).

(4) Na de ernstige problemen die hij al stelde te kennen met de taliban, met name de spionage-beschuldiging en de daaropvolgende ontvoering, is het ongeloofwaardig dat verzoeker stelt niet te hebben nagedacht over de mogelijke gevolgen van zijn klacht bij de politie nadat hij de taliban een bom zag plaatsen onder een brug en het advies van zijn vader hierover zomaar in de wind zou slaan.

(5) Het is ongeloofwaardig dat de twee talibs die, nadat verzoeker de klacht indiende, dezelfde avond reeds aan zijn deur stonden, verzoekers vader op zijn woord geloofden dat hij niet thuis was en dat zij niet eens de moeite namen zich te verzekeren van verzoekers aan- of afwezigheid in het huis. Bovendien waarschuwden zij op deze manier verzoeker en gaven zij hem de kans weg te vluchten. Zijn vader ondervindt momenteel geen problemen omwille van het feit dat hij verzoeker niet is komen aanmelden bij de taliban na dit laatste incident.

(6) Voor wat betreft het door verzoeker aangehaalde irrigatie- en grondconflict, wordt er volledigheds-halve op gewezen dat dit conflict, volgens verzoekers verklaringen, beperkt bleef tot mondelinge ruzies waarbij nooit slachtoffers vielen. Volgens verzoekers verklaringen bezit en bewerkt zijn vader de gronden in Afghanistan nog steeds maar zou zijn neef soms wel plantjes of groenten vernietigen. Verzoeker haalt aldus geen conflict over eigendom van gronden aan, die in de eerste plaats via de mannelijke lijn overgaat. Hieruit kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen het voorgaande niet ombuigen volgens verweerder. Zo vormt zijn taskara hoogstens een begin van bewijs van zijn identiteit. De documenten die hij voorlegt met betrekking tot zijn werk in België houden verder geen verband met het asielrelaas.

De Raad behandelt enkel verzoekers kritiek die hij uit op de in het vorige punt aangehaalde vaststellingen. Kritiek op overtollige motieven kan immers geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit de bespreking die hierna volgt, blijkt dat verzoeker niets aanbrengt dat de bovenvermelde vaststellingen doet wankelen.

Voor wat betreft vaststelling (1) motiveert verweerder in dit verband concreet dat verzoeker *“bij de DVZ enkel [sprak] over de problemen die u kende met de taliban wegens het zien plaatsen van een bom onder de brug en het informeren van de politie hieromtrent (vragenlijst CGVS, punt 5). U sprak hier helemaal niet over uw neef die bij de taliban zat, de irrigatie- en grondconflicten met zijn familie, de spionagebeschuldigingen die ze deden ten aanzien van u en de week dat u door de taliban ontvoerd, ondervraagd en geslagen werd. Dat u deze belangrijke elementen in uw asielrelaas niet bij DVZ vermeld heeft, is uiterst bevreemdend. Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat u dit daar niet vermeldde omdat de tolk zei dat u enkel in het kort mocht vertellen wat er gebeurd was (CGVS, p. 17). U heeft deze onderwerpen daar echter helemaal niet aangehaald, terwijl u zonder problemen een korte vermelding had kunnen doen. Aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangeeft dat de persoonlijke problemen met uw neef al lang aan de gang waren én uw neef uw vader ook regelmatig lastig valt sinds zijn vrijlating na de machtsovername van de taliban, is het erg vreemd dat u dit bij DVZ niet zou aangeven. Bovendien beweert u een week lang vastgehouden, ondervraagd en geslagen te zijn door de taliban. Dit is een dermate ernstige en impactvolle gebeurtenis die u geacht kan worden niet vlug te vergeten. Dat u al deze gebeurtenissen niet vermeld heeft tijdens uw interview bij DVZ, ondermijnt bij voorbaat al de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Het lijkt er hier dan ook eerder op dat u uw asielrelaas opbouwt en wijzigt naarmate de procedure loopt.”*

Verzoeker betoogt in dit verband als volgt:

“Verzoeker was op het ogenblik van zijn aanvraag, amper 18 jaar; hij trachtte zo goed en zo kwaad het kon zijn verhaal, kort, samen te vatten. maar werd keer op keer door de tolk aangemaand nog korter zijn relaas te doen, met de belofte dat hij tijdens het volgende interview, wel uitgebreid en volledig kon zijn.

Verzoeker schikte zich naar de wensen van de tolk en hield zijn verklaring erg beknopt. Hij diert niet anders en wilde evenmin onrespectvol of onbeleefd zijn, door assertief te eisen dat degene die de verklaring afnam, uitgebreider zijn tijd zou nemen.

Het is dan ook erg cynisch dat hem nu wordt kwalijk genomen dat hij niet vollediger was.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verliest volkomen uit het oog dat op het ogenblik van de aanvraag er een enorme toevloed van dossiers was en dvz de formaliteiten graag snel wenste te beëindigen. Ook de tolk ging niet vrijuit; hij leek gehaast en wenste niet dat verzoeker uitgebreid vertelde.

Verzoeker merkt op dat hij misschien dan niet volledig was bij zijn eerste verhoor, maar er waren geen tegenstrijdigheden.”

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn kritiek. Onder het punt “1. Voorafgaand advies” wordt in de gestandaardiseerde vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) van 28 april 2022 weliswaar gesteld dat *“een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten niet wordt verwacht”*, maar er wordt ook duidelijk aangegeven dat er van de verzoeker om internationale bescherming verwacht wordt dat *“u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”*.

Het kan redelijkerwijs niet worden betwist dat de elementen die verzoeker slechts in de fase van zijn persoonlijk onderhoud bij verweerder ontwikkelt, met name dat zijn neef lid is van de taliban, dat hij door de familie van deze neef werd beschuldigd van spionage en dat hij werd ontvoerd door de taliban waarbij hij een week lang werd vastgehouden, ondervraagd en geslagen, behoren tot de *“voornaamste elementen of feiten”* van zijn vluchtrelaas. Verzoeker kan zich voor de omissie van deze elementen bij het invullen van vraag 5 van de vragenlijst niet dienstig verschuilen achter de bewering dat hij zijn verklaringen beknopt hield omdat hij keer op keer werd aangemaand door de tolk om *“nog korter”* zijn relaas uiteen te zetten en dat de DVZ de formaliteiten snel wenste te beëindigen omwille van de *“enorme toevloed van dossiers”*. Dit biedt geen verschoning voor het niet vermelden van essentiële elementen van zijn vluchtrelaas. Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS de elementen vermeldt die raken aan de kern van zijn relaas. Bovendien werd verzoeker door verweerder bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, naar aanleiding van zijn verklaring *“Op het kleine interview heb ik niet alles kunnen zeggen”*, gevraagd welke zaken hij niet heeft kunnen zeggen, waarop verzoeker antwoordde: *“Ik ben een klein broertje van mij vergeten te vermelden daar, voor de rest heb ik alles in het kort kunnen vertellen.”* (NPO, p. 2). Aldus liet verzoeker, toen hij er de kans toe kreeg, opnieuw na deze essentiële elementen te vermelden. De opmerking van verzoeker dat hij misschien niet volledig was tijdens het DVZ-interview maar dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld, vormt geen verschoning voor omissies over kernpunten van het asielrelaas. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar zijn jonge leeftijd van 18 jaar op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij heeft immers verklaard geboren te zijn op 20 maart 2000 (DVZ, interview van 24 januari 2022, p.1). Hij heeft deze datum later nooit bijgesteld. Het maakt dat verzoeker 21 jaar was op het moment van zijn verzoek. De Raad concludeert dan ook dat hij verweerder kan bijtreden waar deze in fine van vaststelling (1) besluit dat dit verzoekers geloofwaardigheid ondermijnt en hieruit ook afleidt dat verzoeker zijn relaas opbouwt en wijzigt naarmate de procedure loopt.

Verzoeker werpt voor wat betreft vaststelling (2) het volgende op: *“Verzoeker merkt op dat ondanks dat hij beticht werd door de Taleban, hij werd vrijgelaten. Dit zou nooit kunnen gebeurd zijn, mocht er niet een sterke lobby geweest zijn voor verzoeker en mocht er niet een zweem van twijfel zijn geweest bij de Taleban. De Taleban staat immers bekend voor zijn rücksichtsloosheid en feit dat verzoeker werd vrijgelaten, wijst dan ook op de goede banden van zijn familie met de Taleban. Hij zou er nooit zo goed van af zijn gekomen, mocht zijn neef geen lid zijn geweest van de Taleban. Het ene is dan ook niet in tegenspraak met het anderen.”* Door *“de goede banden van zijn familie met de Taleban”* te benadrukken en deze in het verzoekschrift plots een significante rol toe te bedelen in zijn vrijlating ondermijnt verzoeker verder de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van de spionagebeschuldigingen aan zijn adres door de pro-taliban familie van zijn neef en zijn eraan gelinkte ontvoering door de taliban. Immers verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij vrijkwam door bemiddeling van de dorpsoudsten in een jirga omdat er geen bewijs werd gevonden (NPO, p. 8). Concreet verklaarde verzoeker over deze jirga *“U zei dat er dan dorpsouderen kwamen bemiddelen, wie waren dat? Oude mensen van het dorp, mijn maternale ooms waren er ook bij, mijn paternale oom, ook malik van ons dorp, malik van het dorp ernaast. Het waren allemaal oude mensen van de dorpen. [...] En bij die jirga, was er iemand aanwezig van de familie van de neef die bij de taliban zat? Nee enkel mijn eigen, mensen die mijn vader had uitgenodigd.”* (NPO, p. 13). Op geen enkel moment heeft verzoeker gemeld dat het feit dat zijn neef talib is en hij goede banden met hem heeft, zou hebben meegespeeld bij zijn vrijlating.

Voor wat betreft vaststelling (3) komt verzoeker niet verder dan het voeren van een algemeen betoog over de term *“weinig doorleefd”* in de betrokken passage van de bestreden beslissing. Dit komt volgens verzoeker neer op het buikgevoel van verweerder, wat volgens hem volstrekt onvoldoende is. Echter hanteert verweerder in de betrokken passage ook de woorden *“weinig geloofwaardig”*. Alleszins, door te focussen op de woorden *“weinig doorleefd”*, biedt verzoeker geen enkel concreet weerwerk tegen de vaststellingen van verweerder in dit verband dat verzoeker verklaarde dat de taliban vooral 's nachts actief waren in zijn dorp, terwijl hij verklaart dat ze hem op klaarlichte dag onder het oog van de dorpingen ontvoerden en dat hij op bijzonder vage en weinig specifieke of gedetailleerde wijze antwoordde op de vraag wat de taliban, die hem een week lang dagelijks ondervroegen, precies van hem wilden: *“Ze vroegen altijd ‘voor wie werk je, met hoeveel zijn jullie, waarom heb jij dit gedaan?’ Telkens stelden ze deze vragen, maar ik had geen idee.”* (CGVS, p. 8, 13).

Voor wat betreft zijn *“verklaringen over het incident aan de brug”*, waarover de vaststellingen (4) en (5) handelen, beperkt verzoeker zich tot volgend argument: *“Verzoeker begrijpt niet wat er tegenstrijdig is aan*

zijn bewering dat hij de Taleban niet kon herkennen, maar wel kon zien dat een vat werd geplaatst. Het is toch niet vreemd dat men een gezicht niet herkent, maar wel ziet dat er een vat wordt geplaatst. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zoekt spijkers op laag water. Wat is er bovendien ook vreemd, zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beweert, aan het feit dat ene puber, verzoeker was rond 17 jaar oud, niet luistert naar zijn vader en tegen diens advies handelt. Het omgekeerde zou eerder opzien moeten baren.”

In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoekers kritiek op het al dan niet herkennen van de taliban 's nachts en het zien dat er een geel vat wordt geplaatst onder de brug, kritiek betreft op een motief dat de Raad als overtoollig beschouwt waardoor hij er niet verder op ingaat. Voor wat betreft verzoekers simpele kritiek dat “een puber” “niet luistert naar zijn vader”, stelt de Raad nogmaals vast dat verzoeker verklaarde te zijn geboren op 20 maart 2000 en dat hij in de vijfde maand van 2021 Afghanistan verliet kort nadat hij een klacht indiende bij de politie. Aldus was verzoeker ongeveer 21 jaar oud op het moment dat hij tegen het advies van zijn vader in klacht indiende bij de politie, in plaats van 17 jaar zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift. Verzoeker kan dan ook zijn ‘puberaal gedrag’ niet aanhalen als verschuiving voor de pertinente vaststelling van verweerder dat na de ernstige problemen die verzoeker al stelde te kennen met de taliban, met name de spionagebeschuldiging en daaropvolgende ontvoering, het niet geloofwaardig is dat hij stelt niet te hebben nagedacht over de mogelijke gevolgen van zijn klacht bij de politie en het advies van zijn vader hierover zomaar in de wind zou slaan. Verzoeker brengt voorts ook niets in tegen de volgende vaststellingen van verweerder:

“Het is hierbij trouwens uiterst bevreemdend dat u aangeeft dat er twee talibs naar uw huis kwamen op zoek naar u, maar dat ze uw vader dan zomaar op zijn woord geloofden toen hij zei dat u niet thuis was (CGVS, p. 9, 16). Volgens uw verklaringen zijn de taliban namelijk niet naar binnen gekomen om u te zoeken, maar zeiden ze enkel dat u en uw vader zich de volgende dag moesten gaan aanmelden (CGVS, p. 17). Het is uiterst bevreemdend dat ze de moeite zouden doen om met twee personen naar uw huis te komen, om zich dan niet eens te verzekeren van uw aan- of afwezigheid in uw huis. Bovendien zouden ze u, door langs te komen en u deze boodschap te brengen, juist waarschuwen dat ze naar u op zoek zijn. Dit zou u net de kans bieden om van hen weg te vluchten.”

“In dit kader dient opgemerkt te worden dat uw vader klaarblijkelijk ook weinig problemen ondervindt met de taliban omwille van dit laatste incident. U geeft namelijk aan dat uw vader enkel lastig gevallen wordt door uw neef omwille van zijn arrestatie en gevangenschap (CGVS, p. 9, 17). U haalt verder geen problemen aan omwille van het feit dat uw vader u niet is komen aanmelden bij de taliban. (CGVS, p. 9).”

Tot slot kan de Raad gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, verzoeker manifest niet volgen waar hij algemeen voorhoudt dat verweerder “geen inconsistenties, vaagheden of onwaarheden” kon vaststellen.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de informatie die in de aanvullende nota van 16 februari 2024 kan worden gelezen, blijkt niet dat over bovenvermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker hier niet op in.

Op 21 februari 2024 dient verzoeker de volgende stukken in, begeleid van niet meer dan de volgende commentaar: “[...] mag ik u verzoeken bijliggende stuken die aantonen dat verzoeker ondertussen verwesterd is, bij het dossier te voegen?”

Het betreft de volgende stukken:

- “1. Verklaringen werkgever betreffende [A.K.S.]*
- 2. Attest coaching*
- 3. Advies jobcoaching*
- 4. Verklaringen collega's/vrienden*
- 5. Arbeidsovereenkomst Chocolate Family*
- 6. Loonbrieven [A.K.S.]”*

Onder stuk 1 werden gevoegd:

* een *“Referentie tewerkstelling”* opgesteld op 5 december 2023 en ondertekend door de *“HR Director”* bij het bedrijf C.I. Hierin wordt gesteld dat verzoeker sinds meer dan een jaar bij het bedrijf is tewerkgesteld, dat hij sinds januari 2023 een contract van onbepaalde duur heeft, dat verzoeker een goede werkhouding heeft, zich open en leergierig opstelt tegenover collega's en leidinggevend, dat hij met enthousiasme en een mooi resultaat deelneemt aan de lessen Nederlands georganiseerd op de werkvloer en dat er potentieel is voor een samenwerking op lange termijn.

* een *“Referentie tewerkstelling”* opgesteld op 3 januari 2023 door de *“HR Director”* bij het bedrijf C.I. Hierin wordt gesteld dat verzoeker sinds 9 januari 2023 is tewerkgesteld met een contract van onbepaalde duur als arbeider met een wekelijkse arbeidsduur van 38 uur en dat zijn goede werkhouding en prestaties de reden waren voor het aanbieden van dit contract. Het potentieel voor een samenwerking op lange termijn wordt onderlijnd.

* een *“Referentie [A.K.S.]”* opgesteld op 11 december 2023 en ondertekend door de *“Operations Manager van het magazijn”* van het bedrijf C.I. Hierin wordt gesteld dat verzoeker uitblonk op het vlak van werkhouding en kwaliteit, dat hij respect heeft voor zijn collega's, leidinggevend, procedures en materiaal, hij beleefd en aangenaam is in de omgang, hij zich inzet om zo goed en zo snel mogelijk in te burgeren door Nederlands te leren en te gebruiken op de werkvloer.

Stuk 2 betreft een *“Attest coaching”* opgesteld op 10 oktober 2023 waaruit blijkt dat verzoeker als werknemer (orderpikker) heeft deelgenomen aan een coaching van 27 april 2023 tot 19 september 2023. De Raad leest hierin: *“samenvatting van het actieplan zeggen dat je iets niet begrijpt, zinnen vormen, vragen stellen, antwoorden op vragen, instructies geven, zeggen wat je gedaan hebt, instructies herhalen, werkdocumenten interpreteren”*.

Stuk 3 betreft een *“Eindadvies jobcoaching op de werkvloer”* van 3 oktober 2023 waarin onder andere verzoekers Nederlandstalige vaardigheden worden geëvalueerd en waarin wordt aangegeven dat hij sterk is gegroeid tijdens het traject.

Onder stuk 4 werden gevoegd:

- * 8 getuigenverklaringen van collega's waarin zij onder andere verzoekers kwaliteiten op de werkvloer en als collega beschrijven en zij hun wens uitdrukken dat hij alhier een verblijfsvergunning zou verwerven;
- * een *“certificate training forklift truck”* gegeven door Descon en CLB Academy;
- * een *“certificate training electric pallet stacker”* gegeven door Descon en CLB Academy

Stuk 5 betreft een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur tussen verzoeker en het bedrijf C.I.

Stuk 6 betreft loonfiches voor het jaar 2023 en de maand januari 2024 van verzoeker voor zijn tewerkstelling bij bedrijf C.I.

Dat verzoeker thans aan de slag is bij bedrijf C.I., Nederlandse les volgt en collega's heeft die hem waarderen, is lovenswaardig maar hiermee toont hij niet aan dat hij "verwesterd" is of als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Verzoeker brengt met de hierboven vermelde stukken geen concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij hem sprake is van (toegeschreven) 'verwestering' in de zin dat hij blijf geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij hem sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoeker uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban in zijn regio van herkomst. Verzoeker laat ook na concreet te duiden waarom op basis van de hierboven vermelde neergelegde stukken hierover anders moet geoordeeld worden.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet langer in staat is zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker tot ongeveer de leeftijd van 21 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst, met onder meer zijn ouders, broers en zus. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk nog contact te hebben met zijn familie "Om de twee weken of om de drie weken of soms 2 keer per maand" (CG, p. 4). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker niet concreet aantoonde dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer. Hierin wordt onder meer ontwikkeld dat "wat betreft de mogelijkheden van veilige terugkeer uit de Westen, de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen impliciet maar zeker toegeeft dat zij niet over gegevens beschikt mbt terugkeer uit het Westen". In deze nota wordt wat cijfermateriaal gegeven waarbij wordt benadrukt dat van de 6.424 terugkeerders, slechts 23 "vanuit niet buurlanden" terugkeerden.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en eventueel welke problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", Augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratie-bewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, p. 36). Er moet dus met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan, waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar echter niet in geslaagd.

3.2.2. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verweerder van 16 februari 2024, blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas of op verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.3.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Zoals gezegd heeft de verzoekende partij ter terechtzitting een aanvullende nota neergelegd. Hierin wordt ook ontwikkeld dat het niet langer opgaat om de verantwoordelijkheid van de taliban voor de dramatische socio-economische situatie te minimaliseren. Volgens de verzoekende partij veroorzaken zij deze mee *“zoniet verergeren (ze deze) zowel door hun houding zowel intern als internationaal”*. De uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking veroorzaakt mee de socio-economisch terugval. De verzoekende partij concludeert dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook wel aan de taliban te wijten is. De overtuiging van de verzoekende partij dat de taliban moeten worden beschouwd als actor van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie kan echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de oorzaken ervan volgens de recentste ter beschikking gestelde informatie in wezen immers multidimensionaal zijn zoals de aanvullende nota ook uiteenzet. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheids-middelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19- pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van

privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedsel-prijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. De aanvullende nota stelt, op basis van de recentste beschikbare landeninformatie, trouwens: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van dit verdragsartikel in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending ervan alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan immers geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en is, gelet op de informatie opgenomen in de *“EUAA Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 waarnaar de aanvullende nota verwijst, nog steeds actueel.

Verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar *“het meest recente rapport van Euaa (maart 2023) over de veiligheidssituatie in Afghanistan”* en bijhorend citaat, waarbij de Raad vaststelt dat verzoeker eigenlijk doelt op de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van 24 januari 2023, kan bezwaarlijk afbreuk doen aan het voormelde.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij zoals reeds gezegd een aanvullende nota neer. Hierin wordt ook verwezen naar een arrest van de Raad van 14 november 2023 waarin een beslissing van het CGVS werd vernietigd omdat de bronnen niet actueel genoeg waren en omdat er geen onderscheid werd gemaakt tussen de verschillende provincies in Afghanistan. Echter heeft het CGVS in casu middels haar aanvullende nota de gehanteerde landeninfo geactualiseerd. Het neemt hierin de recentste beschikbare landeninformatie mee (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 en COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023). Hieruit blijkt niet dat een andersluidende beoordeling van de veiligheidssituatie zich opdringt. De verzoekende partij geeft een afwijkende lezing van de in de aanvullende nota vermelde bronnen maar haar overtuiging dat hieruit blijkt dat burgers in vele provincies het slachtoffer zijn van willekeurig geweld in Afghanistan, maakt niet dat de in de rapporten beschreven situaties vallen onder de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er immers sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn

leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28). Er moet bijgevolg ook rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. Dit is heden niet het geval, noch voor Afghanistan als geheel, noch voor (een) welbepaalde provincies(s).

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Het Hof heeft in het arrest “Elgafaji” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 40)

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023 en is, gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 waarnaar de aanvullende nota verwijst, nog steeds actueel.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onterecht is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is daarom ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andersluidende conclusie leiden: de overtuiging ter terechtzitting van de raadsvrouw dat het CG een subjectieve beoordeling heeft gedaan van verzoekers aanvraag, dat de veiligheidssituatie en de socio-economische situatie zijn verslechterd, dat de onenigheid tussen de taliban hiertoe bijdraagt en dat deze wel degelijk moeten worden beschouwd als een actor die verantwoordelijkheid draagt voor de situatie ter plekke zodat de Raad moet terugkomen op zijn andersluidende principiële rechtspraak van oktober 2022. De Raad past niet blindelings voormelde rechtspraak toe maar houdt rekening met de informatie die afkomstig is uit de recentste bronnen (cf. supra). Voorts ziet de Raad niet in hoe het betoog ter terechtzitting dat het regulier onderwijs ook voor jongens onder druk staat en dat vrouwen het moeilijk hebben onder het talibanregime, relevant is voor verzoekers casus. Het is voorts waar dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36). Er moet dus zeker met de nodige omzichtigheid tewerk worden gegaan waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar niet in geslaagd (cf. bespreking punt 3.1.2). De raadsvrouw verwijst ten slotte nog naar het vernietigingsarrest van de Raad van 14 november 2023 met nr. 297 075. In dit arrest wordt de beslissing tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigd omdat het CG zich baseert op bronnen waarvan de informatie dateert van meer dan zes maanden geleden. Echter heeft het CG in casu middels de aanvullende nota de gehanteerde landeninfo geactualiseerd waarbij niet blijkt dat deze aanleiding geeft tot een andersluidende beoordeling van de problematiek van verwestering, de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie (cf. supra). Verzoekers raadsvrouw wijst er ten slotte op dat de provincie Laghman in de top 5 staat van de meest gewelddadige provincies in Afghanistan. Dat dit actueel zo zou zijn vindt geen steun in de recentste bronnen. Zo blijkt uit de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 dat voormelde provincie zelfs niet is opgenomen in de grafiek die *"Events by province 1 July 2022–30 September 2023"* weergeeft, waarin 16 provincies zijn opgenomen (p. 36). Ook uit de grafieken *"Civilian deaths and events per month 1 July 2022–30 September 2023 (UCDP)"* en *"Fatalities and civilian deaths by province 1 July 2022–30 September 2023"* blijkt niet dat de provincie Lahman in de top 5 staat, laat staan in de top 10 (ibidem, p. 38).

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

M. EKKA